

3.3.3. For så vidt angår spørgsmålet om den nærmere afgrænsning af de typer af sager om straffuldbyrdelse, hvor retten til aktindsigt og begrundelse bør begrænses, kan Justitsministeriet tiltræde det, der er anført af Straffelovrådets flertal. Justitsministeriet er således enig i, at begrænsningerne bør forbeholdes de sagstyper, hvor der er sådanne tungtvejende grunde til at indføre begrænsninger, at de overstiger de modstående hensyn.

Det er derfor også Justitsministeriets opfattelse, at en begrænsning i adgangen til aktindsigt og en begrænsning af begrundelsens indhold ikke bør omfatte sager om disciplinærstraf i forbindelse med straffuldbyrdelse (jf. herved straffuldbyrdelseslovens §§ 67-72). Der henvises herved til pkt. 3.2.2. ovenfor.

3.3.4. Forslaget fra Straffelovrådets flertal omfatter visse sager i forbindelse med afsoning af frihedsstraf. Rådet er således i forbindelse med sin udtalelse fra 1996 ikke blevet anmodet om at tage stilling til spørgsmålet om adgang til aktindsigt mv. for personer, som er varetægtsarrestanter eller forvaringsdømte.

Justitsministeriet finder imidlertid, at de hensyn til medindsatte mv. samt opretholdelse af sikkerhed og orden, der er anført ovenfor, også gør sig gældende i sager af denne karakter.

Det foreslås derfor, at begrænsningerne i retten til partsaktindsigt og begrundelse efter forvaltningsloven også skal gælde, i det omfang kriminalforsorgen træffer afgørelse i sager om valg af varetægtsfængsel, overførsel til andet varetægtsfængsel eller anden afdeling i et varetægtsfængsel og om udelukkelse af varetægtsarrestanter fra fællesskab (jf. herved retsplejelovens kapitel 70, herunder § 770).

Endvidere foreslås det, at de nye regler også skal gælde i sager om forvaring efter straffelovens § 70. Det bemærkes herved, at straffuldbyrdelseslovens regler om overførsel til anden afsoningsinstitution eller afdeling i en afsoningsinstitution samt udelukkelse fra fællesskab som udgangspunkt ikke alene omfatter personer, som afsoner eller skal afsones fængselsstraf, men også personer, som er dømt til forvaring (jf. herved straffuldbyrdelseslovens § 105).

3.3.5. Justitsministeriet finder ikke, at der – i forlængelse af forslaget om at begrænse retten til aktindsigt efter forvaltningsloven i de nævnte sager – også bør fastsættes særlige regler, der giver mulighed for under en eventuel efterfølgende domstolsprøvelse af kriminalforsorgens afgørelser om valg af afsoningsinstitution mv. at afskære vedkommende part fra at gøre sig bekendt med oplysninger undtaget fra aktindsigt efter forvaltningsloven. Der henvises herved til det,

der er anført i pkt. 3.2.6. Heraf fremgår det, at Straffelovrådets flertal ikke har fundet noget praktisk behov for at fastsætte sådanne regler.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Forslaget om at gøre det strafbart for anholdte og fængslede at flygte indebærer en nykriminalisering og vil således – alt andet lige – medføre en forøgelse af strafmængden.

En beregning på grundlag af antallet af undvigelses og af længden af den straf, der forudsættes udmålt herfor, viser, at det øgede pladsbehov som følge af de foreslåede strafsikringsudgifter udgør ca. 25 lukkede fængselspladser i 2003 og følgende år.

Kriminalforsorgens gennemsnitlige driftsudgifter til en lukket fængselsplads er ca. 555.000 kr. årligt. Kriminalforsorgens gennemsnitlige anlægsudgifter til en lukket fængselsplads er på ca. 2,3 mio. kr.

Forslaget vil således – isoleret set – medføre merudgifter for kriminalforsorgen til drift på ca. 14 mio. kr. i 2003 og følgende år. Hertil kommer anlægsudgifter, der udgør i størrelsesorden 57,5 mio. kr. Den nødvendige kapacitet kan i 2003 midlertidigt findes blandt kriminalforsorgens eksisterende pladser og der skønnes således ikke at være anlægsudgifter i 2003.

Der knytter sig imidlertid en række usikkerheder til vurderingen af den reelle merbelastning for kriminalforsorgen som følge af de foreslåede strafsikringsudgifter. En række faktorer, herunder ændringer i kriminalitetsudviklingen, varetægtsbelægget og strafmassen samt i befolkningssammensætningen m.v. har således betydning for vurderingen af det yderligere kapacitetsbehov i kriminalforsorgens institutioner, som forslaget medfører.

Som nævnt skønnes udgiftsvirkningen for kriminalforsorgen af de foreslåede strafsikringsudgifter i 2003 – isoleret set – at udgøre ca. 14 mio. kr. til drift, mens der ikke skønnes at være anlægsudgifter i 2003. En endelig vurdering af forslagens økonomiske konsekvenser i 2003 og følgende år må imidlertid – i lyset af de ovennævnte usikkerheder – forudsætte, at der gennemføres en analyse, der har til formål nærmere at belyse, hvilket yderligere kapacitetsbehov, som de foreslåede strafsikringsudgifter medfører, samt hvorledes dette merkapacitetsbehov kan fyldestgøres. Justitsministeriet vil – i samarbejde med Finansministeriet og kriminalforsorgen – iværksætte en sådan analyse med henblik på, at de merbevillinger til kriminalforsorgen, der som ovenfor nævnt, efter en isoleret beregning af forslagens virkninger skønnes påkrævede, eventuelt kan justeres i lyset af analyseresultaterne i forbindelse med forslag til finanslov for 2003.